

Uwaga: niedawno wprowadzono na tej stronie zmiany w oryginalnej wersji

angielski

językowej [de](#). Strona w wybranej przez Ciebie wersji językowej jest obecnie tłumaczona przez nasze służby tłumaczeniowe.

Do tej pory przetłumaczono ją na następujące języki: [en](#)

Swipe to change

Prawo spadkowe

Niemcy

To zestawienie informacyjne zostało opracowane we współpracy z Radą Notariatów Unii Europejskiej (CNUE).

1 W jaki sposób dokonuje się rozrządzenia majątkiem na wypadek śmierci (testament, testament wspólny, umowa dotycząca dziedziczenia)?

Testament może zostać sporządzony jako testament własnoręczny (holograficzny) lub jako testament notarialny.

Testament własnoręczny (*eigenhändiges Testament*) może zostać sporządzony wyłącznie przez osoby, które ukończyły 18 lat i musi być napisany w całości – od pierwszej do ostatniej litery – pismem odręcznym oraz opatrzony własnoręcznym podpisem. Testament jest nieważny, jeśli został spisany pismem maszynowym lub komputerowym, gdy brakuje na nim podpisu albo gdy jego treść została np. nagrana na taśmie. W takiej sytuacji dziedziczą tylko spadkobiercy ustawowi, chyba że istnieje inny ważny testament wskazujący innych spadkobierców. Dla celów dowodowych przy sporządzaniu testamentu bardzo ważne jest również jego podpisanie pełnym imieniem i nazwiskiem spadkodawcy, aby zapobiec pomyłkom dotyczącym tożsamości autora testamentu. Kolejnymi istotnymi elementami, które powinien zawierać testament, jest miejsce i data jego sporządzenia. Jest to ważne, ponieważ nowy testament może unieważnić całość lub niektóre postanowienia wcześniejszego testamentu. W przypadku braku daty na jednym z testamentów lub na obu testamentach trudno jest ustalić, który testament został sporządzony później, a zatem który z nich jest ważny.

Małżonkowie i partnerzy pozostający w zarejestrowanym związku partnerskim (*eingetragene Lebenspartnerschaft*) mogą także sporządzić wspólny testament własnoręczny (*gemeinschaftliches Testament*). Dla jego ważności wymagane jest, aby testament spisany własnoręcznie przez jednego z małżonków albo partnerów lub przez nich oboje został wspólnie podpisany przez obu małżonków albo partnerów [więcej szczegółowych informacji można znaleźć w broszurze Federalnego Ministerstwa Sprawiedliwości i ds. Ochrony Konsumentów poświęconej sprawom spadkowym (Bundesministerium der Justiz und für Verbraucherschutz, „Erben und Vererben”, s. 28, rozdział „Was ist ein gemeinschaftliches Testament?”)].

Osoby, które chcą być pewne, że przy sporządzaniu testamentu nie zostaną popełnione żadne błędy, powinny zdecydować się na testament notarialny (*öffentliches/notarielles Testament*). Spadkodawca składa wówczas wobec notariusza ustne oświadczenie w sprawie swojej ostatniej woli, a notariusz następnie spisuje to oświadczenie, albo też spadkodawca sam sporządza testament w formie pisemnej i przekazuje go notariuszowi [zob. więcej szczegółowych informacji w broszurze Federalnego Ministerstwa Sprawiedliwości i ds. Ochrony Konsumentów poświęconej sprawom spadkowym (Bundesministerium der Justiz und für Verbraucherschutz, „Erben und Vererben”, s. 26, rozdział „Das öffentliche Testament”)]. Ten rodzaj testamentu mogą też sporządzić małoletni, którzy ukończyli 16 lat.

W przypadku umowy dotyczącej spadku (*Erbvertrag*) wymagana jest forma aktu notarialnego. Umowa ta jest sporządzana przed notariuszem przy jednoczesnej obecności obu stron [zob. więcej szczegółowych informacji w broszurze Federalnego Ministerstwa Sprawiedliwości i ds. Ochrony Konsumentów poświęconej sprawom spadkowym (Bundesministerium der Justiz und für Verbraucherschutz, „Erben und Vererben”, s. 34, rozdział „Der Erbvertrag”)].

2 Czy należy ten dokument zarejestrować, a jeżeli tak, w jaki sposób?

Aby uniknąć zagrożenia polegającego na ukryciu, zagubieniu lub zapomnieniu własnoręcznego testamentu spadkodawcy po jego śmierci, zaleca się często (ale nie ma takiego obowiązku) zdeponowanie testamentu w sądzie rejonowym (*Amtsgericht*), a w kraju związkowym Badenii-Wirtembergii – w kancelarii notarialnej, przy czym możliwość ta będzie istniała do końca 2017 r. Testament notarialny jest zawsze przechowywany urzędowo. To samo dotyczy umowy dotyczącej spadku, o ile jej strony wyraźnie nie wskazały, że nie powinna być przechowywana urzędowo; w takim przypadku umowa dotycząca spadku jest przechowywana przez notariusza. Przechowywane urzędowo testamenty i umowy dotyczące spadku należy otworzyć po śmierci osoby, która dokonała zawartego w nich rozrządzenia na wypadek śmierci (która w przepisach prawa jest nazywana spadkobiercą).

Od dnia 1 stycznia 2012 r. wszystkie testamenty własnoręczne i rozrządzenia na wypadek śmierci poświadczane przez notariusza (testamenty i umowy dotyczące spadku) przechowywane urzędowo w sądach rejonowych (a w Badenii-Wirtembergii w kancelariach notarialnych do końca 2017 r.) są rejestrowane elektronicznie w Centralnym Rejestrze Testamentów prowadzonym przez Federalną Izbę Notarialną (Bundesnotarkammer). Dane dotyczące urzędów, w których przechowywane są rozrządzenia na wypadek śmierci sporządzone przed tą datą zostaną przekazywane do rejestru w formacie elektronicznym.

Federalna Izba Notarialna będąca organem rejestrowym otrzymuje informacje o wszystkich osobach zmarłych w Niemczech, a następnie powiadamia właściwy sąd spadku (*Nachlassgericht*) o tym, jakie rozrządzenia zostały wpisane do rejestru i gdzie są one przechowywane, na potrzeby otwarcia wszelkich przechowywanych urzędowo rozrządzeń na wypadek śmierci.

3 Czy istnieją jakieś ograniczenia dotyczące rozrządzenia majątkiem na wypadek śmierci (np. zachówek)?

W testamencie można wydziedziczyć najbliższych. Całkowite pozbawienie udziału w spadku żyjącego współmałżonka, dzieci i ich dzieci albo też rodziców zmarłego, którzy dziedziczyliby ustawowo, gdyby spadkodawca nie sporządził dyspozycji testamentowej, odbierano jednak zawsze jako niesprawiedliwe. To samo dotyczy żyjącego partnera tej samej płci pozostającego ze spadkodawcą w zarejestrowanym związku partnerskim, ze względu na oficjalnie uznane i prawnie ustanowione przyjęcie przez partnerów wzajemnej odpowiedzialności. Dlatego też ustawodawca zapewnia temu ściśle ograniczonemu gronu najbliższych osób tzw. zachówek. Osoby uprawnione do zachowku mają prawo dochodzić od powołanego w testamencie spadkobiercy świadczenia pieniężnego w wysokości połowy wartości ich ustawowego udziału spadkowego.

Przykład: Spadkodawczyni pozostawia po sobie męża, z którym pozostawała w ustroju rozdzielności majątkowej z wyrównaniem dorobków (*Zugewinnngemeinschaft*), i córkę. W testamencie spadkodawczyni ustanowiła swojego męża wyłącznym spadkobiercą. Wartość spadku wynosi 100 000 euro. Udział zachowkowy córki wynosi ¼ (jej ustawowy udział spadkowy wynosi ½, tak samo jak ustawowy udział męża spadkodawczyni, który pozostawał z

małżonką w ustroju rozdzielności majątkowej z wyrównaniem dorobków). Aby określić wysokość roszczenia pieniężnego, udział zachowkowy należy pomnożyć przez wartość spadku w chwili śmierci spadkodawczyni. Córka może zatem dochodzić od męża spadkodawczyni zachowku w wysokości 25 000 euro ($\frac{1}{4} \times 100\,000$ euro).

Spadkodawca nie może uniemożliwić dochodzenia zachowku, jeśli wprawdzie uwzględnił osobę uprawnioną w swoim testamencie, lecz przeznacza jej udział spadkowy, który jest mniejszy niż połowa ustawowego udziału. W takim przypadku uprawniony ma prawo dochodzenia kwoty potrzebnej do uzupełnienia należnego zachowku wynoszącego połowę ustawowego udziału w spadku (tzw. zachówek uzupełniający – *Zusatzpflichtteil*).

Przykład: Spadkodawca ustanowił spadkobiercami swoją żonę – z którą pozostawał w ustroju rozdzielności majątkowej z wyrównaniem dorobków – i córkę, zapisując im w testamencie, odpowiednio, $\frac{7}{8}$ i $\frac{1}{8}$ swojego majątku. Wartość spadku wynosi 800 000 euro. Udział zachowkowy córki wynosi $\frac{1}{4}$ (= 200 000 euro). Ponieważ jednak została ona już uwzględniona w testamencie, a jej udział w spadku wyniósł 100 000 euro ($\frac{1}{8}$ z 800 000 euro), ma ona prawo do zachowku uzupełniającego w wysokości brakującej kwoty (100 000 euro).

Roszczenia o zachówek można dochodzić w terminie trzech lat od daty, w której którykolwiek z uprawnionych dowiedział się o śmierci spadkodawcy i o niekorzystnym dla niego rozrządzeniu, nie później jednak niż w ciągu trzydziestu lat po otwarciu spadku.

Spadkobiercy mogą ubiegać się o odroczenie płatności zachowku, jeżeli natychmiastowe zaspokojenie roszczenia byłoby dla nich nadmiernie dotkliwe. W ustawie wskazano jako przykład takiej sytuacji konieczność sprzedania rodzinnego domu. Należy jednak przy tym uwzględnić odpowiednio interesy uprawnionych do zachowku. Odroczenie oznacza, że zachówek nie musi być wypłacony natychmiast. O okresie odroczenia oraz ewentualnym zabezpieczeniu roszczenia o zachówek decyduje sąd w zależności od indywidualnych okoliczności.

4 W przypadku braku rozrządzenia majątkiem na wypadek śmierci – kto jest uprawniony do dziedziczenia i w jakich częściach?

W przypadku braku testamentu lub umowy dotyczącej spadku obowiązuje ustawowa kolejność dziedziczenia.

Zgodnie z niemieckim prawem spadkowym ustawowo dziedziczyć mogą generalnie tylko krewni, a zatem osoby mające wspólnych rodziców, dziadków, pradiadków, ale także jeszcze bardziej oddalonych wspólnych przodków. Powinowaci nie są krewnymi w tym rozumieniu, a zatem z ustawowego porządku dziedziczenia wyłączeni są np. teściowa, zięć, ojczym, pasierbica, spowinowacona ciotka/stryjenka, spowinowacony wujek/stryj, jako że spadkodawca nie ma z nimi żadnych wspólnych przodków.

Powstanie więzi rodzinnych może również wynikać z przysposobienia (dziecka), ponieważ w świetle prawa jego efektem jest pełna relacja pokrewieństwa z przysposabiającymi i ich krewnymi, w tym powstanie wszystkich związanych z tym praw i obowiązków. Dlatego też przysposobione dzieci dziedziczą z reguły na takich samych zasadach jak biologiczne dzieci (pewne szczególne uregulowania mogą dotyczyć adopcji osób pełnoletnich).

Wyjątek od zasad kolejności dziedziczenia przez krewnych dotyczy małżonków, którym – mimo że zwykle nie są ze sobą spokrewnieni, tzn. nie posiadają wspólnych przodków – przysługuje własne prawo do dziedziczenia po żonie albo mężu. Rozwiedzionym małżonkom nie przysługuje prawo do dziedziczenia po sobie. O ile spełnione są pewne warunki, zasada ta obowiązuje także w stosunku do par małżeńskich, które jeszcze nie uzyskały rozwodu, ale nie zamieszkują wspólnie.

Partnerzy pozostający w zarejestrowanym związku partnerskim mają takie same prawa dziedziczenia jak małżonkowie. Ustawowe prawo dziedziczenia nie obowiązuje natomiast w przypadku innych, nieformalnych związków partnerskich.

Prawo dziedziczenia przysługujące krewnym:

Nie wszystkim krewnym przysługują takie same prawa do dziedziczenia. Ustawa dzieli spadkobierców ustawowych na poszczególne grupy:

Pierwsza grupa

Pierwsza grupa spadkobierców obejmuje wyłącznie potomstwo zmarłego, tj. jego dzieci, wnuki, prawnuki itd.

Dzieci pozamałżeńskie dziedziczą ustawowo po swojej matce i ojcu, a także po krewnych ze strony matki i ojca. Wyjątek dotyczy dziedziczenia w sytuacji, gdy śmierć spadkodawcy nastąpiła przed dniem 29 maja 2009 r., o ile dziecko pozamałżeńskie urodziło się przed 1 lipca 1949 r. – por. broszura Federalnego Ministerstwa Sprawiedliwości i ds. Ochrony Konsumentów poświęcona sprawom spadkowym (Bundesministerium der Justiz und für Verbraucherschutz, „Erben und Vererben”, przypisy na s. 11 i 15).

Jeżeli ta grupa najbliższych krewnych obejmuje chociaż jedną żyjącą osobę, do dziedziczenia nie dochodzą żadni dalsi krewni.

Przykład: Spadkodawca ma jedną córkę i liczne grono siostrzeńców i siostrzenic. Siostrzeńcy i siostrzenice nie dziedziczą.

Dzieci własnych dzieci (tj. wnuki, prawnuki itd.) zazwyczaj dochodzą do dziedziczenia tylko wtedy, gdy ich rodzice nie żyją albo odrzucili spadek.

Przykład: Spadkodawca pozostawił po sobie córkę i trzech wnuków będących dziećmi zmarłego syna. Córka otrzymuje połowę spadku, a wnukowie muszą podzielić się drugą połową, która przypadłaby ich ojcu. Każdy wnuk otrzymuje zatem spadek.

Druga grupa

Druga grupa spadkobierców obejmuje rodziców zmarłego, ich dzieci i dzieci tych dzieci, tj. rodzeństwo oraz bratanków/siostrzeńców i bratanice/siostrzenice spadkodawcy. Także w tym wypadku obowiązuje zasada, że dzieci rodziców spadkodawcy dziedziczą wyłącznie wówczas, gdy rodzice ci już nie żyją. W takim przypadku dziedziczą one udział spadkowy swojego zmarłego ojca albo swojej zmarłej matki.

Krewni z drugiej grupy dochodzą do dziedziczenia dopiero wówczas, gdy nie ma krewnych należących do pierwszej grupy.

Przykład: Spadkodawca pozostawia po sobie siostrzenicę i siostrzeńca. Jego siostra i rodzice zmarli wcześniej. Siostrzenica i siostrzeniec dziedziczą zatem po $\frac{1}{2}$ spadku.

Trzecia grupa i dalsze grupy

Trzecia grupa obejmuje dziadków, ich dzieci oraz dzieci tych dzieci (wujostwo, stryjostwo, kuzynów itp.), natomiast czwarta grupa – pradiadków, ich dzieci oraz dzieci tych dzieci itd. Porządek dziedziczenia opiera się zasadniczo na takich samych zasadach jak w przypadku wcześniejszych grup, z tym że począwszy od czwartej grupy w miejsce zmarłego potomstwa dziadków nie wstępują już ich dzieci; do spadku dochodzą wówczas wyłącznie najbliżsi krewni pozostali przy życiu [następuje zmiana z kolejności dziedziczenia według parantel (*Erbfolge nach Stämmen*), polegającej na przechodzeniu w dół wzdłuż linii pokrewieństwa do chwili znalezienia spadkodawcy, na kolejność dziedziczenia według stopnia pokrewieństwa, polegającą na identyfikacji najbliższego krewnego w oparciu o grupy dziedziczenia].

Zawsze obowiązuje następująca zasada: jeśli przy życiu pozostaje choćby jeden krewny z wcześniejszej grupy, wyłącza on z dziedziczenia wszystkich potencjalnych spadkobierców z dalszej grupy.

Współmałżonkowie i zarejestrowani partnerzy:

Pozostały przy życiu współmałżonek lub zarejestrowany partner dziedziczy ustawowo (niezależnie od ustroju majątkowego) $\frac{1}{4}$ spadku w zbiegu z potomstwem i $\frac{1}{2}$ spadku w zbiegu z krewnymi z drugiej grupy (tj. rodzicami, rodzeństwem, bratankami/siostrzeńcami oraz bratanicami/siostrzenicami spadkodawcy) lub w zbiegu z dziadkami.

Jeśli małżonkowie pozostawali w ustroju rozdzielności majątkowej z wyrównaniem dorobków (ustrój ten obowiązuje zawsze wtedy, gdy w małżeńskim umowie majątkowej nie uzgodniono innego ustroju majątkowego), wskazany powyżej udział spadkowy wzrasta o $\frac{1}{4}$. Na takich samych zasadach dziedziczy partner w ramach zarejestrowanego związku partnerskiego.

Pozostały przy życiu małżonek lub zarejestrowany partner dziedziczy spadek w całości, jeśli nie ma krewnych z pierwszej lub z drugiej grupy, ani też dziadków.

Przykład: Spadkodawca pozostawia po sobie żonę – z którą pozostawał w ustroju rozdzielności majątkowej – i rodziców. Żona otrzymuje $\frac{3}{4}$ ($\frac{1}{2} + \frac{1}{4}$) spadku, a każdy z rodziców – jako spadkobiercy należący do drugiej grupy – po $\frac{1}{8}$ spadku. Dodatkowo żona otrzymuje (w zbiegu z krewnymi z drugiej grupy albo w zbiegu z dziadkami) tzw. „duży przedwzątek” (*Großer Voraus*), który obejmuje rzeczy przynależne do gospodarstwa domowego oraz prezenty z okazji zawarcia małżeństwa (jeśli pozostający przy życiu współmałżonek dziedziczy w zbiegu z krewnymi z pierwszej grupy rzeczy te należą mu się tylko, gdy potrzebuje ich do prowadzenia stosownego gospodarstwa).

Ustawowe dziedziczenie Skarbu Państwa:

W przypadku braku małżonka albo zarejestrowanego partnera i niemożności znalezienia krewnych, po zmarłym dziedziczy Skarb Państwa.

Odpowiedzialność Skarbu Państwa za zobowiązania zaciągnięte przez spadkodawcę ogranicza się generalnie do wysokości uzyskanego spadku.

5 Jaki organ jest właściwy:

5.1 w sprawach dziedziczenia?

Organem właściwym do spraw spadkowych jest zwykle sąd spadku przy sądzie rejonowym dla ostatniego zwykłego miejsca zamieszkania spadkodawcy (do końca 2017 r. w kraju związkowym Badenia-Wirtembergia jest to odpowiednia kancelaria notarialna).

5.2 do przyjęcia oświadczenia o zrzeczeniu się lub przyjęciu spadku?

Spadek odrzuca się poprzez złożenie oświadczenia wobec sądu spadku; oświadczenie to należy złożyć do protokołu sądu spadku lub w formie dokumentu poświadczanego przez notariusza (zob. szczegółowe informacje poniżej).

Oświadczenie o przyjęciu spadku nie wymaga żadnej określonej formy ani odebrania przez adresata. Jeśli spadek nie zostanie odrzucony w przewidzianym terminie, uznaje się, że został przyjęty.

5.3 do przyjęcia oświadczenia o zrzeczeniu się lub przyjęciu zapisu?

Zapis testamentowy przyjmuje się albo odrzuca poprzez złożenie oświadczenia wobec osoby obciążonej wykonaniem zapisu. Może nią być spadkobierca (*Erbe*) lub zapisobierca (*Vermächtnisnehmer*) – wówczas jest to tzw. dalszy zapis (*Untervermächtnis*).

5.4 do przyjęcia oświadczenia o zrzeczeniu się lub przyjęciu zachowku?

Niemieckie prawo spadkowe nie przewiduje oświadczenia o przyjęciu lub odrzuceniu zachowku.

6 Proszę krótko opisać postępowanie spadkowe na podstawie prawa krajowego, w tym dział spadku i podział składników majątku (w tym informacje, czy postępowanie spadkowe jest wszczynane z urzędu przez sąd lub inny właściwy organ)

Otwarcie testamentu:

Rozrządzenie testamentowe przedłożone w sądzie spadku lub odebrane z miejsca, w którym było przechowywane, podlega oficjalnemu otwarciu w sądzie spadku po śmierci spadkodawcy. Spadkobiercy są oficjalnie powiadamiani o otwarciu testamentu.

Postępowanie o stwierdzenie nabycia spadku:

Postanowienie o stwierdzeniu nabycia spadku (*Erbschein*) jest wydawane przez sąd spadku (w kraju związkowym Badenia-Wirtembergia do końca 2017 r. zaświadczenie w tej sprawie jest wydawane przez notariusza) i wskazuje osobę będącą spadkobiercą, zakres jej prawa dziedziczenia oraz, w odpowiednich przypadkach, zarządzenia dotyczące dalszego spadkobrania lub wykonania testamentu.

Stwierdzenie nabycia spadku wydaje sąd spadku na odpowiedni wniosek. We wniosku należy wykazać prawidłowość danych wymaganych na mocy ustawy albo złożyć oświadczenie pod przysięgą (*eidesstattliche Versicherung*) dotyczące prawidłowości danych. Oświadczenie pod przysięgą może zostać złożone przed notariuszem lub przed sądem (o ile prawo danego kraju związkowego nie powierza tego zadania wyłącznie notariuszom).

Wydawanie europejskiego poświadczenia spadkowego:

Ustawa o międzynarodowym zarządzaniu testamentami (Internationale Erbrechtsverfahrensgesetz, IntErbRVG) określa procedury mające zastosowanie do europejskiego poświadczenia spadkowego. Europejskie poświadczenie spadkowe to zaświadczenie stwierdzające nabycie spadku, które jest ważne w niemal wszystkich państwach członkowskich Unii Europejskiej (z wyjątkiem Irlandii i Danii). Jest ono również wydawane na wniosek sądu spadku w formie aktu notarialnego o ograniczonym terminie ważności. Głównym celem tego poświadczenia jest uproszczenie postępowania spadkowego w UE.

Dział spadku:

W sytuacji, gdy spadek przypada kilku spadkobiercom, stają się oni współspadkobiercami (tzw. *Erbengemeinschaft*) i powstaje pomiędzy nimi wspólność majątku spadkowego. Współspadkobiercy mogą rozporządzać przedmiotami należącymi do spadku, np. sprzedać niepotrzebny już samochód spadkodawcy, tylko wspólnie. Także zarządzanie spadkiem wymaga współdziałania spadkobierców. Wspólne wykonywanie praw i obowiązków spadkowych naraża często poważnych trudności, zwłaszcza gdy spadkobiercy mieszkają w dużej odległości od siebie i nie mogą dojść do porozumienia. Ta „przymusowa wspólnota” jest zazwyczaj uciążliwa i co do zasady każdy spadkobierca może zażądać jej zniesienia w drodze rozliczenia wspólnoty majątkowej (tzw. *Auseinandersetzung*) współspadkobierców. Najważniejszym wyjątkiem jest sytuacja, w której spadkodawca zastrzegł w testamencie, że działu spadku nie wolno dokonać przez określony czas, np. aby utrzymać działalność rodzinnego przedsiębiorstwa.

Jeśli spadkodawca wyznaczył wykonawcę testamentu, zadanie dokonania działu spadku spoczywa na nim. W przeciwnym wypadku dokonują tego sami spadkobiercy. Mogą przy tym korzystać z pomocy notariusza. Jeśli spadkobiercy nie są w stanie dojść do porozumienia pomimo mediacji notariusza, jedynym rozwiązaniem jest wniesienie powództwa cywilnego.

7 W jaki sposób i kiedy dany podmiot staje się spadkobiercą lub zapisobiercą?

Informacje na temat ustawowego porządku dziedziczenia znajdują się powyżej.

Jeśli zmarły pozostawił testament, jest on nadrzędny w stosunku do przepisów dotyczących ustawowego porządku dziedziczenia. Dziedziczą wówczas tylko te osoby, które zostały wskazane w testamencie, o ile spadkodawca dokonał w testamencie rozrządzenia całym swoim majątkiem. Informacje na temat osób uprawnionych do zachowku znajdują się powyżej.

Z chwilą śmierci spadkodawcy spadek przechodzi z mocy ustawy na spadkobiercę lub spadkobierców (zasada automatycznego nabycia spadku).

Spadkobiercy mogą jednak odrzucić spadek (zob. poniżej).

Spadkodawca może także dokonać zapisów testamentowych, np. przeznaczyć określonym osobom konkretne przedmioty lub kwoty pieniędzy. Zapisobiercy nie są spadkobiercami, ale mają prawo domagać się od spadkobiercy lub spadkobierców wydania z masy spadkowej przedmiotu zapisu wskazanego w testamencie.

8 Czy spadkobiercy odpowiadają za długi spadkowe, a jeżeli tak, na jakich warunkach?

Odrzucenie spadku:

Spadkobiercy nie odpowiadają za długi spadkowe, jeśli odrzucili spadek w przewidzianym terminie. Oświadczenie o odrzuceniu spadku należy złożyć w sądzie spadku z reguły w ciągu sześciu tygodni od dnia, w którym spadkobierca dowiedział się o otrzymaniu spadku oraz podstawie do uznania go za

spadkobiercę. Oświadczenie to składa się do protokołu w sądzie albo w formie dokumentu poświadczonego przez notariusza. Jeśli chodzi o tę ostatnią formę oświadczenia, wystarczające jest przesłanie listu o odpowiedniej treści, ale wymagane jest notarialne poświadczenie podpisu spadkobiercy. Decyzja o odrzuceniu albo przyjęciu spadku jest, co do zasady, wiążąca.

Odpowiedzialność w przypadku przyjęcia spadku:

Przyjmując spadek, spadkobiercy niejako wchodzą w miejsce spadkodawcy w stosunkach prawnych. Oznacza to, że dziedziczą także długi, za które co do zasady odpowiadają także własnym majątkiem.

Spadkobiercy mogą jednak ograniczyć odpowiedzialność za odziedziczone długi do wartości masy spadkowej. Ewentualni wierzyciele zmarłego mogą się wówczas zwracać z roszczeniami do masy spadkowej, ale własny majątek spadkobierców jest zabezpieczony przed roszczeniami. Spadkobiercy mogą zapewnić sobie takie ograniczenie odpowiedzialności, występując do sądu spadku o zarząd spadkiem (*Nachlassverwaltung*) albo składając wniosek o wszczęcie postępowania w sprawie niewypłacalności spadku (*Nachlassinsolvenzverfahren*) do sądu rejonowego jako sądu właściwego w sprawach dotyczących niewypłacalności.

Jeśli wartość spadku nie wystarcza na pokrycie kosztów zarządu spadkiem albo postępowania w sprawie niewypłacalności, spadkobiercom pozostaje jeszcze inna możliwość uzyskania ograniczenia odpowiedzialności. W przypadku zgłoszenia roszczeń przez wierzyciela spadkobiercy mogą powołać się na niewystarczalność spadku na pokrycie długów spadkowych (*Dürftigkeit des Nachlasses*). Spadkobiercy mogą następnie odmówić spłacenia długów spadkowych, które przekraczają wartość spadku. W takim przypadku muszą jednak wydać posiadany spadek wierzycielom.

Aby zapobiec sytuacji, w której spadkobiercy dowiadują się niespodziewanie o odziedziczonych długach, wystarczy przeprowadzić tzw. postępowanie wywoławcze (*Aufgebotsverfahren*), polegające na tym, że spadkobiercy zwracają się do sądu spadku o wezwanie wszystkich wierzycieli spadkodawcy, aby w określonym terminie zgłosili sądowi swoje roszczenia. Jeśli wierzyciel uchybi terminowi zgłoszenia swoich roszczeń, musi zadowolić się tym, co zostanie ze spadku po spłacie wszystkich należycie zgłoszonych wierzytelności. Postępowanie wywoławcze daje także spadkobiercom możliwość zorientowania się, czy konieczne jest oddanie spadku w zarząd sądowy na wniosek o zarząd spadku lub stwierdzenie niewypłacalności spadku.

9 Jakich dokumentów/informacji wymaga się zazwyczaj w celu zarejestrowania nieruchomości?

Aby spadkobierca właściciela nieruchomości mógł zostać wpisany do księgi wieczystej jako jej właściciel należy złożyć wniosek o sprostowanie treści księgi wieczystej (*Berichtigung des Grundbuchs*) wraz z dowodem potwierdzającym niezgodność księgi wieczystej ze stanem faktycznym. O sprostowanie księgi wieczystej po śmierci wpisanego do niej właściciela może wystąpić tylko osoba, która posiada już dowody na to, że uzyskała status spadkobiercy.

Jako potwierdzenie statusu spadkobiercy na potrzeby sprostowania księgi wieczystej można przedstawić postanowienie o stwierdzeniu nabycia spadku (*Erbschein*) lub europejskie poświadczenie spadkowe.

Jeśli porządek dziedziczenia opiera się na rozrządzeniu na wypadek śmierci zawartym w dokumencie urzędowym (testament notarialny, umowa dotycząca spadku), urzędowi prowadzącemu księgę wieczystą (*Grundbuchamt*) wystarczy przedłożyć odpowiednie rozrządzenie i protokół z jego otwarcia.

W przypadku zapisów testamentowych, których przedmiotem jest nieruchomość, do przeniesienia własności na zapisobiorcę wymagane jest – niezależnie od mającego zastosowanie prawa dziedziczenia – przedłożenie aktu notarialnego potwierdzającego nabycie własności nieruchomości przez zapisobiorcę.

W zależności od sytuacji konieczne mogą być dodatkowe dokumenty. I tak na przykład, aby można było dokonać wpisu spółki handlowej jako spadkobiercy, wymagany jest dowód potwierdzający pełnomocnictwo wnioskodawcy do jej reprezentowania (np. wyciąg z rejestru handlowego).

9.1 Czy wyznaczenie zarządcy jest obowiązkowe czy obowiązkowe na wniosek? Jeżeli jest to obowiązkowe lub obowiązkowe na wniosek, jakie czynności należy podjąć?

Zgodnie z niemieckim prawem spadkowym zarząd spadkiem służy obronie przed egzekucją z własnego majątku spadkobiercy. Sąd spadku ustanawia zarząd spadkiem wyłącznie na wniosek uprawnionej osoby (spadkobiercy, wykonawcy testamentu, wierzyciela spadku, nabywcy spadku, dalszego spadkobiercy).

Zarządca spadku to organ powołany oficjalnie do zarządzania masą majątkową innej osoby, który może pozywać i być pozywanym w sporach prawnych dotyczących zarządu spadkiem. Zarządzając cudzym majątkiem, zarządca spadku wykonuje czynności we własnym imieniu, uwzględniając przy tym interesy wszystkich zainteresowanych stron (zarówno spadkobierców, jak i wierzycieli). Zarządzanie spadkiem, do którego jest zobowiązany i uprawniony, służy nie tylko utrzymaniu i pomnożeniu wartości spadku, ale przede wszystkim zaspokojeniu wierzycieli masy spadkowej. Głównym zadaniem zarządcy spadku jest spłata długów spadkowych z majątku spadkowego.

9.2 Kto jest uprawniony do wykonania rozrządzenia na wypadek śmierci lub zarządzania masą spadkową osoby zmarłej?

Oprócz samych spadkobierców, zarządcy ustanowionego w przypadku niewypłacalności spadku (zob. powyżej) i wykonawcy testamentu, odpowiednie uprawnienia może otrzymać także kurator spadku (*Nachlasspfleger*).

Sąd spadku ustanawia kuratelę nad spadkiem z urzędu, jeśli zachodzi taka potrzeba w sytuacji, gdy nieznana jest tożsamość spadkobiercy albo gdy nie wiadomo, czy przyjął on spadek. Celem kurateli nad spadkiem jest zabezpieczenie oraz zachowanie spadku i służy ona interesom nieznanego spadkobiercy.

Sąd spadku określa zakres kompetencji kuratora spadku stosownie do potrzeb. Kompetencje te mogą być bardzo szerokie albo ograniczać się wyłącznie do zarządzania pojedynczymi przedmiotami wchodzącymi do spadku. Najczęściej kuratorowi spadku powierza się zadanie odszukania nieznanego spadkobiercy oraz zabezpieczenia i zachowania spadku.

Co do zasady, kuratela nad spadkiem nie służy zaspokojeniu wierzycieli spadku, ponieważ zarządza się ją przede wszystkim w celu ochrony interesów spadkobiercy. Na zasadzie wyjątku, kurator spadku może regulować wierzytelności spadkowe ze środków wchodzących w skład spadku, jeśli zadanie to wchodzi w zakres prawidłowego zarządzania spadkiem i jego zachowania albo jeśli zapobiega szkodom, w szczególności ma na celu uniknięcie kosztów niepotrzebnych sporów prawnych.

9.3 Jakie uprawnienia przysługują zarządcy?

Spadkodawca może powołać wykonawcę lub wykonawców testamentu w rozrządzeniu na wypadek śmierci. Może on także upoważnić osobę trzecią, wykonawcę testamentu lub sąd spadku do wyznaczenia (innego) wykonawcy testamentu. Obowiązki wykonawcy testamentu rozpoczynają się z chwilą przyjęcia tej funkcji przez wyznaczoną osobę.

Zgodnie z przepisami ustawowymi do obowiązków wykonawcy testamentu należy wykonanie dyspozycji testamentowych spadkodawcy. W przypadku większej liczby spadkobierców przeprowadza on rozliczenie wspólnoty majątkowej współspadkobierców.

Wykonawca testamentu zarządza spadkiem. Jest on w szczególności uprawniony do objęcia spadku w posiadanie i do rozporządzania przedmiotami wchodzącymi w skład spadku. Spadkobiercy nie mogą rozporządzać przedmiotami spadkowymi, które podlegają zarządowi sprawowanemu przez wykonawcę testamentu. Wykonawca testamentu ma też prawo zaciągać zobowiązania obciążające spadek, o ile jest to konieczne do prawidłowego nim zarządzania. Wykonawca testamentu może dokonać nieodpłatnego rozrządzenia tylko wówczas, gdy za takim rozrządzeniem przemawiają względy obyczajności albo obowiązek moralny.

Spadkodawca ma jednak możliwość dowolnie ograniczyć uprawnienia wykonawcy testamentu w stosunku do uprawnień przewidzianych w ustawie. Może także wskazać okres, podczas którego wykonawca testamentu ma pełnić swoją funkcję. Spadkodawca może na przykład zawrzeć zadania wykonawcy testamentu wyłącznie do spraw spadkowych i do rozliczenia wspólnoty majątkowej współspadkobierców w krótkim horyzoncie czasowym. Jednak

spadkodawca może też zdecydować w testamencie albo umowie dotyczącej spadku, że wykonawca testamentu powinien pełnić swoją funkcję przez czas nieokreślony (*Dauervollstreckung*). Stałe wykonywanie testamentu można zarządzić zasadniczo na okres nie dłuższy niż 30 lat, licząc od śmierci spadkobiercy. Spadkobierca może jednak zarządzić, że wykonywanie testamentu należy kontynuować do śmierci spadkobiercy lub wykonawcy testamentu albo do wystąpienia innego zdarzenia dotyczącego spadkobiercy lub wykonawcy testamentu. W takim przypadku wykonanie testamentu może trwać nawet dłużej niż 30 lat.

10 Jakie dokumenty zgodnie z prawem krajowym są zazwyczaj wydawane w toku i na koniec postępowania spadkowego, by poświadczyć status i prawa beneficjentów? Czy mają one szczególny skutek dowodowy?

Aby potwierdzić prawo dziedziczenia, wymagane jest z reguły przedstawienie postanowienia o stwierdzeniu nabycia spadku lub europejskiego poświadczenia spadkowego, np. w sytuacji, gdy spadkobierca chce przepisać na siebie działkę gruntową albo rachunek bankowy spadkodawcy. Jeśli spadkodawca sporządził testament notarialny (zob. powyżej), nie zawsze jest wymagane przedstawienie postanowienia o stwierdzeniu nabycia spadku lub europejskiego poświadczenia spadkowego.

Ta strona jest częścią portalu [Twoja Europa](#).

Państwa [opinia](#) na temat przydatności przedstawionych informacji jest dla nas ważna.

This webpage is part of an EU quality network

Ostatnia aktualizacja: 11/03/2024

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwy punkt kontaktowy Europejskiej Sieci Sądowej (EJN). Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. ESS ani Komisja Europejska nie ponoszą odpowiedzialności za wszelkie informacje, dane lub odniesienia zawarte w tym dokumencie.

Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.